

Jean Serra

QUATRE POEMES

HI HA UN MUR BARRANT L'HORIZZÓ DELS HOMES

Hi ha un mur barrant l'horitzó dels homes.
Jo el voldria saltar.
Però no puc:

m'ho impedeix

la distància.

Avions
Vaixells
Cotxes
destrossats

poblen
els meus somnis

formen
part
de les meves
obsessions.

El
treball
és
mal
pagat
La
llibertat
és
restringida
Els
mots
són
retallats.

1975

encara.

POEMA AL PARE

Somniava poemes
vora la dalla de la mort
i els seus ulls reflecteixen ara llum de lluernes.

Lluny és la Guerra
i la presó
i no has de témer
pare.

EL TEU COR SENSE MÀSCARA

A l'alba et veig ressorgir
de l'espai il·limitat
amb reposada bellesa.

Avui t'he vist
sense la màscara.

I sóc feliç de saber
que la meua ànima
es nodreix del teu alè.

Sí, ja tinc el dolor heretat,
i res no hi puc fer.

Però les teves oblidades crineres
el meu entorn pinten
de cambra tèbia
i amoroses herbes.

Anant,
ahir,
per la vora del mar,

sol,
en tu pensant,
les ones

fins a mi

vingueren

per descobrir-me el vell secret
de les teves mans,
de tot el teu cos
febrosament posseït.

Mira el meu perfil
d'home acabat:
les promeses de la vida
s'han esborrat del meu rostre.

Ja el cansament
m'ha obert una finestra a la mort
que pel dolor he pressentit
tan prop de mi.

VI BARAT I CONYAC DOLENT

Potser llavors
el cor ens dolgui
o les tenebres
neguitosament sotgin
entre cegues paraules
o sospirs sensuals.

Potser siguis
l'ajut
que al mar
he demanat
o a la pluja.

Ara
el moviment
de les hores

més
ens
enfonsa
dins
el
pou
de
l'odi.

Els anys sols caminen.

El vent
s'agermana
amb el dol
dels homes.

(Els fillets
assossegadament
dormen
encara.
Què en saben
de la violència
quotidiana?

Són benaurats.)

El cor
potser
un dia parli
del seu avenc.

Mentre,
els morts
les nits trasbalsen.
I ells beuen vi barat
i conyac dolent
per embriagar-se
i oblidar.

JEAN SERRA
Eivissa

(Il·lustració de Gabriel Serra Vich).